

mand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Mons-
 rad) angaaende dette Punkt undlade at ytre
 mig i al Rothed over, at han har søgt at
 skildre det som et stort Gode, at Thronfølgeren
 skulde have Sæde i det Geheime-Statsraad.
 Jeg har ikke hørt Noget benægte det Gode,
 der ligger deri, jeg troer, at han aldeles kunde
 have fritaget sig for en Beviisførelse herfor,
 det er Noget, hvorom vi Alle ere enige; men
 hvad vi ikke ere enige om, det er det, som det
 behagende den ærede Rigsdagsmand med op-
 løftet Stemme at anføre som noget „Opfø-
 lende“, og ligesaa fuldt, som han mangen
 Gang har været meget opløstende, ved hvad
 han har sagt, ligesaa fuldt maa han tillade
 os at ytre vor Mening, om den end ikke
 stemmer med hans. Det kan dog aabenbart
 ikke være et Beviis for, at Noget er urigtigt,
 at Andre, som man i andre Henseender har
 høvt meget imod, ogsaa have sagt, at det var
 urigtigt; men det syntes mig, at den ærede
 Rigsdagsmand har villet antyde det ved at
 sige, at, da det var udtalt fra en anden Side,
 saa maatte det netop være et Beviis paa, hvor
 urigtigt det var. Jeg troer tværtimod, at man
 skal tage det, der bliver sagt, frem og besee det
 i og for sig, og jeg troer, at det kan være
 lige godt, enten det kommer fra den ene eller
 den anden Side. Saavidt jeg har opfattet
 Sagen, saa vil man ved den foreslaaede Bestem-
 melse kunne paatvinge Kongen en Mand i Ge-
 heime-Statsraadet under Omstændigheder, hvor
 Allerhøiøstamme maatte ønske at frigjøre sig
 for ham, og derom hørte jeg aldeles ikke den
 ærede Rigsdagsmand ytre Noget, som svæk-
 kede, hvad der er anført for denne Anskuelse.
 Den ærede Rigsdagsmand sagde, at Kongen
 efter hans Mening fik „al ønskelig Frihed“,
 men deraf fremgaaer, at den ærede Rigsdags-
 mand ikke anseer den Frihed ønskelig for Kon-
 gen, at kunne stille sig af med Thronfølgeren
 i Geheime-Statsraadet; thi naar Kongen ikke
 har denne Frihed, og den ærede Rigsdags-
 mand siger, at han alligevel har al ønskelig
 Frihed, saa maa han ikke ansee det for at være
 en ønskelig Frihed for Kongen, at han kan
 frigjøre sig for en Mand's Tilstedeværelse i
 Statsraadet, som han ønsker at blive fri for,
 saa at jeg, naar en saadan Myndighed ikke

hører til al „ønskelig“ Frihed for Kongen,
 meget godt kan forstaae den ærede Rigsdags-
 mands Forsvar for denne Bestemmelse. Efter
 min Anskuelse maa jeg ansee denne Bestemmelse
 for et stort Indgreb i Kongens fri Beslut-
 ning. Da den høitærede Cultusminister vilde
 forsvare denne Bestemmelse, lagde jeg Mærke
 til, at han sagde, at naar den Protocol, hvor-
 om der tales i § 15, var Kongen forelagt,
 saa kunde han derved stille Sagen i Bero,
 om han vilde; men det er netop ikke Til-
 fældet. Efter hvad der her staaer, er der kun
 Tale om 2 Udveie, og mellem disse tvende Ud-
 veie ligger ikke at stille Sagen i Bero. Der
 siges nemlig i § 15, „at Kongen bestemmer,
 om han umiddelbart vil bifalde Conferencens
 Indstilling, eller yderligere lade sig Sagen
 foredrage i Geheime-Statsraadet“, han kan
 altsaa ikke vælge en tredje Udvei, naar der
 kun er aabnet ham tvende Veie; han skal en-
 ten bifalde Indstillingen, eller sende Sagen til
 Geheimestatsraadet, saa at ogsaa deri ligger
 der jo virkelig et Baand, som Ingen vil kunne
 bortforklare.

I Anledning af det foreliggende Forslag,
 med Hensyn til hvilket jeg meget vilde beklage,
 hvis Ministeriet ikke vilde ytre sig om det,
 navnlig ytre sig om, hvorvidt der deri findes
 Noget, som kan siges at gaae videre, end hvad
 der er forlangt i Adressen, skal jeg paa Grund
 af den overordentlig store Forffjel mellem et
 betinget Ja og et motiveret eller umotiveret
 Nei tillade mig nogle Bemærkninger. Uagtet
 Ministeriet har erklæret, at et betinget Ja for
 dets Bedkommende er det Samme som et Nei,
 og uagtet vi tillige have hørt af den høit-
 ærede Formand, at det som Resultat af For-
 handlingerne heri Salen ogsaa skulde betragtes
 som et Nei, saa er det dog min fulde Over-
 beviisning, at det for Enhver udenfor denne
 Sal vil være af væsentlig og betydende For-
 ffjel, enten man giver et betinget Ja eller et
 ligefremt Nei. Det vil ikke kunne nægtes, at
 et Ja, givet forud i god Tro, til, at de meget
 indskrænkede og billige Fordringer, man har
 gjort, ville blive opfyldte, er i og for sig,
 uden Hensyn til, hvilket Ministerium der er
 Tale om, saa forffjelligt fra et Nei, som det